

mindste $\frac{1}{4}$ af Bændets Pastorater, og dette er jo væsentlig forskjelligt fra det, han anførte. Jeg gaaer nemlig ud fra, at $\frac{1}{4}$ og maaffee endnu nogle flere af Pastoraterne hvert især kun bestaaer af et saa lille Sogn, at der kun vil blive Tale om at vælge 4 Medlemmer, og jeg finder, at det vilde være betænkeligt at lægge en saa vigtig Afgjørelse i saa faa Mænds Hænder. Hvad dernæst Forslaget af Udvalgets Fleertal under Nummer 72 angaaer, vil jeg rigtignok tilstaae, at Loven vilde vinde overmaade meget i mine Øine, dersom det maatte gaae igjennem. Det er den ærede Minister selv, der har givet os Tanken derom, da det i det Rigsdagen forelagte Lovudkast om Kirkesyn hedder: at der tillægges Menighedsraadet adskillige Rettigheder med Hensyn til Kirkesynet, og at — hedder det til Slutningen — disse Rettigheder paa de Steder, hvor der ikke er Menighedsraad, skulde gaae over til Sogneforstanderskabet. Vi have nu troet, at naar saadanne Rettigheder kunne gaae over til Sogneforstanderskaberne, kunne ogsaa flere andre Rettigheder i de Pastorater, hvor der ikke fandtes Menighedsraad, gaae over til Andre, og da navnlig ogsaa den største af disse Rettigheder gaae over til Rædsmand, saameget mere som dette ikke er meget bekjendt hos os, men har gammel Hævd i den danske Kirke. Jeg kan, som jeg allerede udtalte ved Sagens første Behandling, ikke andet end ansee det urigtigt at ville sætte en saadan Belysning for de Sogne, som oprette Menighedsraad, og dersom Loven gaaer igjennem paa denne Maade uden det af os foreslaaede Tillægsaffnit, kan jeg ikke betragte disse Menighedsraad som frivilligt oprettede eller ialtfald ikke som oprettede af rigtige Hensyn; saa kommer der Bihensyn til, som ikke bør finde Sted, og som ville gjøre Sagen Skade.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg kan, som sagt, ikke andet end holde fast ved, at jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa det under Nr. 72 stillede Forslag. Man skal virkelig ikke indrette

en saadan Institution af Frygt for, at Noget skulde fristes til at oprette Menighedsraad. Hvad enten dette Forslag bliver vedtaget eller ikke, vil den ærede Rigsdagsmand jo dog stemme mod hele Loven; og det kan dog ikke være nogen Opfordring for mig til at gaae ind paa Endringsforslaget, at han, hvis det ikke vedtages, ikke vil betragte Menighedsraadene som frivilligt oprettede. Om de enkelte Medlemmer betragte Menighedsraadene som frivillige eller ikke, er jo dog ikke Noget, som i og for sig er af en saa stor Vigtighed; hvor megen Vægt jeg end lægger paa det almindelige Dødbømme, kan dette alene dog ikke bevæge mig til at gaae ind paa en Sag af en saa stor Betydning. Den ærede Rigsdagsmand har sagt, at det vilde være meget misligt at oprette Menighedsraad for at faae denne Præmie; dette skjønner jeg ikke at være Tilfældet. Det er ganske rigtigt, at det er en stor og vigtig Indflydelse, som Menighedsraadet og middelbart Menigheden kommer til at udøve paa en kirkelig Sag; men jeg seer ikke, hvad Urigtigt der skulde være i, at man for at faae denne Indflydelse bestemte sig til at oprette et Menighedsraad, naar man anseer den Indflydelse, der saaledes kan udøves, for heldig. Hvad jeg har imod Forslaget under Nr. 72 er foruden det, jeg allerede har omtalt, det, at jeg, hvor der ikke er saamegen Kraft i en Menighed, at den kan fremtræde organiseret med en Repræsentation, ikke finder nogen Anledning til at give den en saadan Indflydelse paa Præstefaldets Besættelse. Hvor det kun er en Mængde Individer, der komme sammen i Kirken, uden at være saaledes organiserede, at de have en Repræsentation, finder jeg ingen Anledning til at give den en saadan Indflydelse, og at udnævne Mænd, som blot skulde have et saadant Hverv, vilde jeg finde yderst betænkeligt. Et er at betro Udøvelsen af denne Ret til Mænd, der jævnlig syssle med Menighedens Interesser, og som igjennem Rækken af Behandlinger ville faae Dinene op for, hvad det er for en vigtig Sag, de skulde udøve deres Indflydelse paa, og et andet er, at vælge Mænd blot til dette Hverv.